

Jézus ez előtt haláláról és feltámadásáról beszélt (harmadszor). „Nem értették a mondottakat” (Lk 18,34). Amikor először beszélt róla, a feltámadásával, a dicsőségével nem tudtak mit kezdeni, most a szenvedésével és a halálával.

Jézus a kettőről együtt beszél, mert ezek együtt járnak. „Ezeket kellett elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie.”

Együtt beszél a kettőről azért is, „hogya ha majd megtörténik, higgyetek” (Jn 14,29). Krisztus szenvedéséből az, ami látható volt (a testi szenvedés és halál), a kisebbik rész, mégis próbára teszi mindenkinek a hitét, aki látja. Jézus a győztes, a szabadító akkor is, ha meghal – sőt éppen így győzött. Ezt a hitet teszi próbára az, amit látnak. De Jézus már előtte is mindent megtesz, hogy erősítse a tanítványok hitét. – Erősíti a mi hitünket is, szükségünk is van rá azokkal szemben, amit látunk: ellenállást Krisztussal szemben a világban, saját, legyőzhetetlennek tartott bűneinket.

Együtt beszél a szenvedéséről és a dicsőségéről azért is, mert a mi életünkben is együtt kell járnia ezeknek. Ahogy Krisztus magát adta oda az Atya akaratából (ennek a nehézsége meglátszik a Gecsemáné-kerti gyötrődésében), nekünk is, akik követjük, oda kell adnunk magunkat egészen. Önmagamról lemondani, hogy az Ő akarata legyen meg. Lemondani arról is, amit jónak, hasznosnak tartottam. Most arról beszél: Ő azért jött, hogy szolgáljon és életét adja váltságul sokakért – ezért nekünk, az Ő tanítványainak, követőinek is „mindenki szolgálíva” kell lennünk.

Jakab és János itt csak a dicsőségre gondol, azon belül is a Jézus utáni első helyekre. Jézus kérdése: „ki tudjátok-e inni azt a poharat...” – nem az első (második) hely feltétele; ha ki tudja inni, akkor sem biztos, hogy az övék lesz. Az első hely Jézus Krisztusé, aki kiitta a poharat. Mi volt ez a pohár? A bűneink büntetése – ezt nem kell kiinnunk, mert a mi bűneinket is Ő vette el. De szenvedhetek mások bűne miatt, az is előfordulhat, hogy magamra kell vállalnom annak a (világi) büntetését. Szenvedhetek azért, mert nem békülök meg azzal, hogy mások körülöttem bűnben élnek; akarom, hogy Krisztusban megszabaduljanak tőlük, teszek ezért, és tűröm mindazt, amit ezért kapok tőlük. – „Ó, hitetlen nemzedék... meddig szenvedlek titeket?” – szenved az én hitetlenségemtől is, de hív, hogy ne legyek hitetlen, hanem hívő. Akkor már én is szenvedni fogok a hitetlenségtől: ami bennem maradt és ami körülöttem van. – Ezek hozzátartoznak ahhoz a „pohárhoz”, amit Krisztus értem is kiivott.

Krisztus kiitta a poharat, és ezzel megszerezte számunkra a helyet az Ő országában. Nem az első helyet szerezte meg nekünk – az az Atya döntése, hogy kié lesz. És a többi hely is az Atya döntése. Sába királynője elámult Salamon „udvari embereinek ülésrendjén” (Úf) / „szolgáinak lakásain” (Károli) (1Kir 10,4–5), bizonyosan még csodálatosabb lesz a „mennyei ülésrend”: az, hogy mindenki a helyén lesz, azon a helyen, amit az Úr neki és csak neki készített. És bármilyen „helyre” kerülünk ott, igaz az, amit Jézus mondott: „aki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya”: ott „becsül meg”, ahova Ő helyezett engem, mert ott tudom szolgálni.

Nagy lesz az, aki Istennek szolgál – de az Úr most arról beszél: nagy lesz az, aki „a ti szolgátok”, és aki „mindenki szolgája”. Ahogyan Ő is szolgált, nekünk is ezzel a lelküllettel kell szolgálnunk – mások felé, mások üdvössége érdekében. Úgy, hogy könyörgök értük; úgy, hogy Krisztust közel viszem hozzájuk. Beszélek róla, elmondom, hogy lehet hinni benne, mert Ő él, és téged (akihez beszélek) is helyre tud állítani – a helyedre tud állítani a földön is és az Ő országában is. Láthatóvá teszem Őt azzal, hogy az az indulat van bennem, ami

Őbenne is megvolt. Az Ő alázatával, az Ő szeretetével, az Ő türelmével és az Ő tűrésével, ami csak akkor van meg bennem, ha engedem, hogy Ő megélje bennem.

„És életét adja váltságul sokakért” – nekünk is oda kell adnunk az életünket (1Jn 3,16). Azért vagyunk a földön, hogy Krisztust vigyük oda másokhoz, hogy Őt ismerhessék meg. Ne minket – ne azt lássák, hogy mi milyen „jó emberek” vagyunk (vagy képmutatók), ne azt, hogy mennyit szolgálunk. Magát Krisztust lássák, az Ő természetét, és ehhez valóban le kell tennem az életemet: nem akarhatok „valaki” lenni, nem mondhatom, hogy csak ez vagy az a dolog maradjon meg nekem. Egészen le kell tennem – Isten kezébe: Ő dönti el azt is, hogy meddig tart a földön, azt is, hogy hova küld, mit bíz rám. Csak akkor kapom meg a jutalmat, akkor leszek nagy és első, ha azt teszem, amivel Ő megbíz, úgy, ahogyan Krisztus: szolgálva az Ő szeretetével, az Ő engedelmisségével.

Mk 11,24–25

Ezért mondom nektek: higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértek, megkapjátok, és meg is adatik nektek. És amikor megálltok imádkozni, bocsássátok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van, hogy mennyei Atyátok is megbocsássa nektek vétkeiteket.